

עין משפט
נר מצוה

גב א מ"י פ"ח מהל' תמידין
ומוספין הל"ט:
גב ב ג מ"י טס פ"ה הל' י:
גב ד מ"י פ"ח מהל' מנינה
הל"ט והל' י:
גב ה מ"י פ"ו מהל' יאסורי
מוכה הל"ה ופ"ג מהל'
פסוק"ט הל"ח:
גב ו מ"י פ"ו מהל' יאסורי
מוכה הל"ד ושני רש"ק
[ופ"ה מהל' ערסין הלכה ט]:

רבינו גרשום

[illegible]

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

בבמי שסידרו הקוה. הא דלמרעין נסוף לולג וערעה (וספה דף ג.)
 דלא היה ממלא במקדשת משום פסול לניה ולא אמרעין
 נדעשה כמי שמלאהו הקוף שאני הסם דלא כעי כהן כנגדי כהונה
 במלוי: (ט) **שני** ימים טובים של ראש השנה קודם לשבת נאפה

כי מתי ליליא רבי שימישי ליקדוש ולפסול
 אמר ^א רבא בשקדם וסילק מר זוטרא
 ואיתימא רב אשי אמר אפילו תימא בשלא
 קדם וסילק כיון דסידרו שלא כמצותו נעשה
 כמי שסדרו הקוף: **מתני'** שתי הלחם
^א נאכלות ^ב אין פחות משנים ולא יותר על
 שלשה ^ג כצד נאפות מערב יו"ט נאכלות
 ביו"ט לשנים חל יום טוב להיות אחת השבת
 נאכלות שלשה ^ד לחם ^ה הפנים ^ו נאכל
^ז אין פחות מתשעה ולא יותר על אחד
 עשר כצד נאפה מערב שבת ונאכל בשבת
 לתשעה חל יו"ט להיות ערב שבת נאכל
 לעשרה שני ימים ^ח [מובים] של ראש השנה
 נאכל לאחד עשר ימינו דוחה לא את השבת
 ולא את יו"ט רבן שמעון בן גמליאל אומר
 משום רבי שמעון בן הסגן דוחה את יו"ט ואינו
 דוחה את יום צום: ^ט **גמ'** אמר רבינא לרברי
 יהאומר נדרים וגדבות אין קריבין ביו"ט לא
 תימא מדאורייתא מיתחא חווי ורבנן הוא דגזרו
^י שלא יהא אלא מדאורייתא נמי לא חוו
 דהא שתי הלחם דחובות היום הוא וליכא
 למימר שמא יהא וקתני אינו דוחה לא
 את השבת ולא את יו"ט:

הדרך עלך שתי הלחם

הַמִּנְחֹת הַיְּהֹנְסִים שֶׁנִּמְנָאוּ עַד שֶׁלֹּא קָדְשׁוּ
בְּכָל יוֹם לֹהֵם פְּרִיֹן מִשְׁקִדְשׁוֹ
וְכָל שֶׁרֶת ^א מִשְׁנִמְנָאוּ אִין לֹהֵן פְּרִיֹן שֶׁלֹּא
נֹאמֵר ^ב פְּרִיֹן אֵלֶּא בְּהִמָּה: גַּמ' אָמַר
שֶׁמֹּאֵל וְאִפְּלוּ הֵן מִתּוֹרִין פֶּדֶרן מֵאי מִטְמֵא
כְּמֹה דְלֵא קָדְשִׁי בְּכָל קְדוּשַׁת רִמִּים יִנְיֵהוּ
וְקְדוּשַׁת רִמִּים נִפְדִּין וְהֵא נִמְנָאוּ תִנּוּן הוּא
הַדִּין דִּאֵע"ג דְּלֵא נִמְנָאוּ וְאִיִּדִי דְקֹא בְּעִי
מִיתָאן סִיפֵא מִשְׁקִדְשִׁי בְּכָל יוֹם פְּרִיֹן
דְּלֵאפְּלוּ מִמֶּנּוּ אֵלֶּא תִנָּא מֵאי רִישָׁא
שֶׁנִּמְנָאוּ ^א עַד שֶׁלֹּא קָדְשׁוּ בְּכָל יוֹם ^ב פִּשְׁמֵא

קדושת הגוף ניהוה איצטערד סלקא דעתא אמר
טמא נמי כבעל מום דמי ¹⁰ ואע"ג דקדוש
מיפריק הני נמי ליפרוק קמשמע לן דלאו כי האי

המנחות והנסכים שנשטמו. בגמרא פליגי אי נשטמו דוקא או אפילו טהורין: **העופות** קדם מומן להקדישן נפדין כדמיא בחוספתא ובפרק בתרא דתמורה (ק"ג. ג.) דתנא אפילו בעל מום מעיקרו וכן תני לוי במתניתיה אפילו היה ואפילו עופות: **ובב"י** שרית לוי (ק"ד. י"א.) דש מועל אחר מועל דאם אחרים מביאין ליד מעילה הוא עצמו לא כל שכן יחא דא מועל אחר מועל דמדרכנן אין נפדין ובגמרא משמע נמי דהוי דרכנן בעלמא דמפרש

הקרבן ועבר עליהן הרגל קאי ככל תאחר: הגמ"ה: פ' חובת משטמאר נמחק: ו' פירון. ס"א אינו: משטמאר משקישו כבלי א"ל להם פירון וחובת עד שלא קרשו נמחק: פ' דמי דאע"ג: ז' בליל שבת נח: ז' נאפה ברכיה: י' ופמתי מלאכתי: י"א ולבאי מימי: י"ד העופות:

[illegible][illegible]

הגהות הב"ח

(א) במשנה לחם המים אין
באכל פחות: (ב) גמ' עד שלא
קדשו בכלי הא גמ' משיטא:
(ג) רס" ד"ה שלא יסחא:
(ד) ד"ה יאס" הן טוהרין:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

ש' של חלקו מכל ימים והעורך
המיוחד. בתקופתן אנו עשוי
לראות דברים יפים שגם יבוא
לדי הארץ נאכל נשמת הכלה
ע' (היה דף ג') ויבנים אחיו
אליהם יקרא המנהג. וכל
אחד מהם חזון. ולפי המעשה
עושה ככל מהות דעה שתי
ט' יוכל להקדים ולחזור: